

תת"ע 1837/03 - קרן ציון נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באילת

תת"ע 1837-14-03 מדינת ישראל נ' קרן ציון
תיק חיזוני: 33110037174

בפני כב' השופט גל שלמה טיב
המבקש קרן ציון
נגד מדינת ישראל
המשיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניית בהuder הנאשمت. הנאשמת זומנה למשפטה כדין, בכך שנמסרה לה הזמנה למשפט, וזאת באמצעות שוטר. ההזמנה למשפט נמסרה, לאחר שהמבקשת עצמה בקשה להישפט בעקבות דז"ח שניית לה ביום 14.05.13, בגין חניה במקום המועד לרכב נכים, בחניון מלון ספורט, בעיר אילת.

על עניינו חלה הוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, הקובע כי כדי שיבוטל פסק דין הנובע ממשפט אלו לא התיצבה נאשמת שזומנה כדין יהה עליה להראות טעם ממשי אשר מנע ממנה את היכולת להתיצב או להגיש בקשה דחיה מנומקת מבוגד מועוד.

לחלוין עליה להראות כי נגרם לה עיוות דין כתוצאה מההחלטה בבית המשפט.

בית המשפט העליון ואף בתי המשפט בערכאות הנמוכות עמדו לא אחת על השיקולים העומדים בבסיס הוראות החוק המאפשרות מתן פסק דין בהuder, שיקולים שבבסיסם נועד למנוע מצבים בהם הנאשם יסכל או יעכ卜 את המשך ההליך, בדרך של אי התיצבות למשפט.

לאור זאת בקשות ל לבטל פסק דין שניית בהuder צריכות להיבחן בקפידה ורק בהתקיים אחד מהתנאים החלופיים הקבועים בחוק, ניתן יהיה להיעתר לבקשת שכזו.

המבקשת, נדונה בהידרעה בפני בית משפט זה (כבוד השופט מאושר) ביום 08.04.14 ובקשה ל לבטל פסק דין הוגש ביום 21.12.14, זאת לאחר שנודע לה, מהמרכז לאכיפה וגבית קנסות, כי נגזר דינה לקנס של 3,000 ל"נ (יצוין כי הקנס שהוטל במסגרת גזר הדין היה של 2,000 ל"נ, אשר אפשר לצבר פיגורים) ועוד בטרם חלפו 30 הימים הקבועים בחוק, לצורך הגשת בקשה שכזו. עוד עולה מהבקשת כי עד מועד הגשתה לא נמצא למבקשת פסק דין שניית

בעניינה ואף בתיק בית המשפט אין ראייה להמצאה כאמור.

בקשתה של המבקשת והעבירה לתגובה המשיבה (המאמישה) ואולם זו בחירה שלא להגיב לבקשתה.

ההבקשה עולה כי, לאחר שקיבלה המבקשת את ההזמנה לדין, עתרה, פעמיים, ביום 01.01.14 וביום 01.03.14 להעביר את מקום הדיון קרוב למקום מגורייה, תוך שהיא מפנה את הבקשה ל"משטרת ישראל - מרכז ארצי לפניות נהגים" (להלן - **המרכז הארצי**).

ברור הוא כי המבוקשת לא פנתה אל הגורם הנכון, שכן מרגע שבקשה להישפט נתקבלת ונקבע מועד דין בבית המשפט, היה עליה להפנות את הבקשה אל בית המשפט הדיון בתיק ו/או לנשיא בית המשפט העליון כבקשת העברת מקום דין.

ואולם, ביני לבני, קיבלה המבוקשת מכתב המרכז הארצי, המתוארך ליום 14.01.05, ולפיו פניהה נתقبلת והועבירה לטיפול הגורם המוסמך. מכתב זה, ככל הנראה, התייחס לפניהה של המבוקשת להישפט, שכן הוא מתיחס למכתבה של המבוקשת למרכז הארצי מיום 17.12.13 ואולם אפשר והבקשת הבינה כי מאחר ופנתה אל אותו גורם בבקשת העברת מקום הדיון, הרי שתשובה המרכז הארצי התייחסה לפניהה זו, שכן באשר לבקשת להישפט קיבלה המבוקשת את מבוקשה.

מעיון בבקשת ונספחיה עולה כי המבוקשת עומדת בשני התנאים (על אףredi באחד מהם, כאמור, שנקבעו בסעיף 30(ח) לחס"פ), שכן נראה על פניו כי קיים טעם מוצדק באיתוייצבות המשיבה לדין, גם אם טעם זה מבוסס על חוסר הבינה של המשיבה באשר לששובות שניתנו על ידי המרכז הארצי. על אף שמחובתה לעקב אחר התפתחות התיק ותוצאותיו, לא נראה לי כי היעדר המעקב בעז מזלו או חוסר איכופיות של המבוקשת באשר לנסיבות ההליך. היפר, נראה כי המבוקשת פعلا רבות על מנת שעוניינה ישמע בפני בית המשפט וכל שניתן לייחס, לכל היותר, חוסר תשומת לב שהוביל לאי התייצבותה למשפט. בנסיבות אלה כפי שפורטו לעיל וכעולה מהבקשה, איןי מוצא טעם לקבוע כי אין טעם מוצדק לאי התייצבותה של המבוקשת.

יתירה מכך, נראה על פי הבקשה כי קיים חשש ממשי מפני עיוות דין במקרה זה, אם לא יבוטל פסק הדיון, שכן מדובר בעבירה חניה במקום המועד לנכון ומהבקשה עולה כי המבוקשת נכה בשיעור 100%, המתקיימת מ Każבת נכות ויש ברשותה תום נכה עברו הרכב המשפטי. נראה כי יש מקום ליתן לבקשת את יומה בבית המשפט, בטרם יגזר דין.

לפיכך במקרה זה, לאור האמור לעיל וביעדר תגובה של המשיבה, איןי מוצא להורות על ביטול פסק הדיון שניתן בהיעדר המבוקשת.

קובע להקראה נוספת ליום 15.03.22 בשעה 09:00.

מציאות תודיעו תוכן ההחלטה וזמן את הצדדים לדין האמור.

ניתן בלשכתי בהיעדר הצדדים.

ניתנה היום, י' טבת תשע"ה, 01 נואר 2015, בהיעדר הצדדים.